

се понесе въ спокоенъ летежъ къмъ червената свѣтлина на цвѣтето, което сякашъ я зовѣше. Като се приближи, усѣти дѣхътъ на толкова сладка мирисъ, че почти ѝ се зави свѣтъ и съ мъжа достигна голѣмия червенъ цвѣтъ. Тя полетѣ върху най-горния му изгърбенъ листъ и се улови здраво. Изведнѣжъ, отъ лекото движение на листа, се търкулна къмъ нея една лъскава сребърна топка, голѣма почти колкото нея. Тя бѣше прозрачна и свѣтѣше съ всички бои на джгата. Мая ужасно се уплаши, макаръ да се възхищаваше отъ красотата на тая студена сребърна топка. Тя се търкулна край нея, наведе се надъ рѣба на листа, скочи въ слънчевия блѣсъкъ и падна въ тревата.

Мая извика тихо отъ страхъ, като видѣ, че хубавата топка се разтроши долу въ множество ситни бисерчета. Но тъй живо и свежо тѣ трѣпкаха въ тревата, точеха се въ трептящи капчици по сламкитѣ надолу и се разискряха като диаманти на ламбена свѣтлина. Мая позна, че това бѣше голѣма водна топка, която се набрала въ чашката на цвѣтето, презъ влажната нощъ.

Като погледна чашката, тя видѣ единъ брѣмбаръ съ кафяви покривки върху крилетѣ и черъ щитъ на гърдитѣ. Брѣмбарътъ стоеше при входа на цвѣтната чашка. Той бѣше малко по-мъничекъ отъ нея, ала седѣше спокойно на мѣстото си и я гледаше сериозно, но не враждебно.

Мая учтиво го поздрави.

— Ваша ли бѣше топката, — попита тя, но тъй като брѣмбарътъ не отговори, тя продължи:

— Много ми е жално че я свалихъ.

— За росната капка ли говорите, — попита брѣмбарътъ и се усмихна снизходително. — Не се безпокойте за това, азъ вече пихъ, а жена ми никога не пие вода. Какво търсите тукъ?

— Какво чудесно е това цвѣте, — рече Мая, — бждете тъй добри, кажете ми какъ се нарича то!

— Това е роза. — рече той, — разберете го добре. Ние отъ четири дни се настанихме въ нея и подъ нашитѣ грижи тя се разви чудесно. Мога ли да ви помоля да се приближите?

Мая се поколеба, но надви смущението си и направи нѣколко крачки. Брѣмбарътъ бутна едно листче